

[Per Hækkerup.]

styrke og udbygge FN lægger vi grunden til en varig og stabil fred, der efterhånden kan erstatte magtpolitik med international retsorden.

I den forbindelse tror vi, at en forstærket indsats også fra dansk side for at hæve levestandarden i udviklingslandene er en naturlig forlængelse af vor FN-politik. Da vi allerede i næste uge skal have regeringens forslag på dette område til behandling, skal jeg afstå fra at sige mere om dette spørgsmål og kun udtrykke håbet og forvisningen om, at hele det danske folk og særlig den danske ungdom vil slutte op om forslaget såvel ud fra en naturlig humanistisk indstilling som i erkendelsen af dets betydning for at fremme det fredelige samarbejde over landegrænserne og mellem kontinenterne til gavn for fredens bevarelse.

Med disse ord skal jeg tilsige mit partis medvirken til en samarbejds politik på grundlag af de i åbningstalen optrukne retningsslinjer.

Erik Eriksen: Må jeg, højtærede formand, indlede med at bede om tilladelse til i talens løb at bringe enkelte citater.

Den højtærede statsminister har ved flere lejligheder været inde på de skader, som forårets begivenheder voldte. Så sent som forrige søndag lod den højtærede statsminister i et interview forstå, at regering og folketing ikke havde levet op til deres ansvar i foråret. Det var derfor ikke uberettiget, om disse problemer havde fået en mere indgående omtale i regeringserklæringen. Det er imidlertid ikke tilfældet. Kun i ganske enkelte sætninger indeholder åbningstalen en mat afspejling af disse synspunkter, og dog er det vist temmelig indlysende, at folketinget ret snart kommer til at beskæftige sig hermed.

Skulle jeg i øvrigt i få vendinger karakterisere åbningstalen, så bliver det — det vil jeg gerne sige til den ærede ordfører for socialdemokratiet — med langt venligere og langt mere forstående ord end dem, vi har hørt fra kredse, der står regeringen nærmere, end jeg kan siges at gøre. Jeg indrømmer, at talen var betydelig længere end sine forgængere, men jeg synes også, den var rodet og mere springende i sin tankegang, end åbningstaler plejer at være,

og det er der vist ikke spor at sige til, for sådan bliver det let, når der er mange kokke om tilberedningen. Hvis kokkene har svært ved at blive enige om, hvad der skal bruges til at lave maden med, kan der let komme til at mangle visse vigtige næringsstoffer, og det ser ud til, at det er sådan, det er gået under forarbejderne til åbningstalen.

Prøver man imidlertid at grave et spade-stik dybere, forekommer det, som om en væsentlig del af regeringens tidligere selvtillid er gået fløjten. Begivenhederne i foråret synes at have givet anledning til nogen selvkritik i regeringens lønkammer.

Nok så betydningsfuldt er det måske, hvis der ligesom kan fornemmes en spirende vilje til samarbejde. Fra oppositionens side har vi jo ofte fremført, at det sandt at sige tidligere har skortet ikke så lidt på denne samarbejdsvilje. Denne ændrede holdning — hvis jeg da tolker varslerne rigtigt — har måske netop sin baggrund i foråret; men man kan vel også gå ud fra, at den udenrigspolitiske spænding og de forstående forhandlinger om dansk deltagelse i fællesmarkedet har ændret perspektivet. Det er i høj grad forståeligt, hvis regeringen husker på Bjørnsons ord om, at det bare er stærke folk, som kan tage på sig at leve alene. Det er ganske klart, at den markedsudvikling, vi i fællesskab tilstræber, på mangfoldige områder kræver en harmonisering, en tilpasning af danske forhold til andre medlemslandes. Det er helt oplagt, at der på dette område er lagt store, krævende opgaver hen til regering og folketing. Hvis der er tale om en sådan indstilling, som jeg her nævner, vil jeg gerne slå fast, at venstre er positivt indstillet over for et samarbejde til løsning af disse påtrængende opgaver, og jeg vil gerne tilføje, at jeg ville finde det meget uheldigt, om løsnin-gerne kun blev baseret på synspunkter repræsenterende den ene halvdel af salen.

Hvis nogen skulle have glemt, at der stadig råder kold krig mellem øst og vest, må den genoplussende Berlinkrise have kaldt til orden. Jeg har egentlig ikke mange ord at tilføje til det, som den ærede ordfører for socialdemokratiet sagde. De menneskelige problemer i forbindelse med den mur, der nu går tværs igennem Berlin, springer i øjnene, ja, slår én med forfærdelse. Det